

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Έν ὁδῷ Φλέσσα, ἀριθ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἀπο τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου

Έν τῷ ἔσωτ. δρ. 6.— Έν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Ἕλληνας λαός καὶ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον· Ἐπιστολαὶ ἰατροῦ. Α'. — Ὁ ἀκριβὴς ὄρισμός τοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον νόμου τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ Τιμοῦ Ἀναστασίου. — Ὁρασεῖτε· ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον, ὑπὸ Νικολ. Γαλανοῦ. — Πρὸς Σέ! ὑπὸ Π. Γκορογιάννη. — Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Περὶ τῆς ὠφελείας, ἢ καρποῦμεθα, ἐκ τῆς μελέτης τῶν ἁγίων Γραφῶν. — Ἐκ τῶν τοῦ Βασιλείου τοῦ Μεγάλου (κατ' ἐλευθερίαν μεταφράσειν). Κλαίειν μετὰ κλαίωντων. — Διὰ τοὺς ἰσοίστας πλουσίους. — Ἡ ἀλήθεια ἐνὸς ἐπεισοδίου. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς 2 καὶ 9 Μαΐου. — Οἱ διδάσκοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΤΡΟΥ

Α'.

Ἐπὶ κ. Γαλανέ.

Θὰ γείνη ἀρὰ γε δεκτὴ εἰς τὰς σήλας τῆς «Ἀναπλάσεως» καὶ ἡ ταπεινὴ ἰδική μου γνώμη διὰ τὸ ζήτημα τῆς παρ' ἡμῖν ἐκλάσεως τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου;

Μερικοὶ ἀπὸ σᾶς τοὺς θεολόγους (1) ὁμοιάζετε ὀλίγον μὲ μερικοὺς ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰατροὺς. Ἡ αὐτὴ περίπου ἀποκλειστικότης καὶ τὸ αὐτὸ ἐπάνω κάτω φούσκωμα. Εἰς ἡμᾶς μὲν δεῖ εἶναι αὐθάδεια τὸ νὰ ἀνακατώνωνται ἄλλων κλάδων ἐπιστήμονες εἰς ζητήματα τῶν πειραματικῶν ἐπιστημῶν, ἔστω καὶ φιλοσοφικῆς φύσεως, ἄσχετα πρὸς τὴν συνάγχην ἢ τὴν κωλικόπουν, διότι μόνον ἡμεῖς τάχα ἔχομεν ἐπ' αὐτῶν τὸν

(1) Σ. Δ. Α. Ὁ διέθυντής τῆς «Ἀναπλάσεως», φίλε ἰατρέ, δὲν ἐσπούδασεν εἰς καμμίαν θεολογικὴν σχολήν, ὥστε εἰς αὐτὸν δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν τὰ ἰδιώματα, τὰ ὅποια, ὡς σὺ λέγεις, ἔχουν κοινὰ μερικοὶ θεολόγοι μὲ μερικοὺς ἰατροὺς σου.

πρῶτον καὶ τελευταῖον λόγον. Εἰς σᾶς δὲ ὅτι εἶνε βεβήλωσις, καὶ ἀρσεὶς σχεδόν, τὸ νὰ τολμᾷ εἰς ἱατρὸς ἢ εἰς δικηγόρος νὰ ἐκφέρῃ γνώμην διὰ θεολογικὰ καὶ ὀργανικὰ ζητήματα, ἔστω καὶ ἂν ταῦτα εἶνε ἐξ ἐκείνων, εἰς τὰ ὅποια ἡ ἑλλησικὴ γνώμη μάλιστα ἤμπορεῖ νὰ συγχαρῆται εἰς τοὺς βλαπτικὰς καὶ ἠλιθίους· διότι νομίζετε ὅτι σεῖς μόνον κατέχετε ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς θεολογικῆς σοφίας, καὶ ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ περιμένουν, ὅπως τοῖς μεταδώσῃτε, ὅταν εὐδοκήσῃτε, ἀπὸ τὰ περισσεύματα σᾶς ἢ ἀπὸ τὰ ἀπομεινάρια σᾶς. Δι' αὐτὸ εἶπα ἀνωτέρω ὅτι ὁμοιάζομεν κάπως. Ἡμεῖς καὶ Καίσαρος καισαρικώτεροι· σεῖς καὶ Πάπα παπικώτεροι.

Ἐγὼ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι μὲ ἀπῆλλαξεν ἀπὸ τὴν μοροαλαζονίαν αὐτὴν, καὶ ἐπομένως ἤμπορῶ νὰ καμαρώνω ἐλευθερᾶ, τὸ πικρὸν ἢ τὸν ἰνδιάνον, ὅταν φουσκῶνουν, χωρὶς νὰ διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ μοῦ εἴπῃ τις ὅτι εἶμαι παγῶνιον τῆς ἱατρικῆς. Ὅταν μάλιστα θέτω ὑπ' ὄψιν μου ὅτι εἰς τὰ φιλοσοφικὰ ζητήματα, ὅπως ἐξετάζονται ἀπὸ τὰς πειραματικὰς ἐπιστήμας, προσέφεραν μεγαλειότητες ὑπέρβου πολλὰς δικηγόροι, θεολόγοι, φιλόσοφοι, πολιτικοί, ἀρχίζω νὰ ταπεινώνωμαι μέχρι τοῦ νὰ φρονῶ ὅτι κίθε ἄλλος εἶνε πιθανῶς καταλλυλότερος ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰατροὺς εἰς τὸ νὰ μελετᾷ ἐν τῇ φύσει τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀναζητῇ ἐν τῷ κόσμῳ τῆς θεότητος τὰ ἔχγη. Τὸ ἴδιον περίπου φρονῶ καὶ διὰ σέ, ἂν καὶ δὲν σὲ γνωρίζω προσωπικῶς, ἀλλὰ τὸ συμπεραίνω ἀπὸ ἑσᾶ γράφεις. Πιστεύω ὅτι ὁλόου δὲν ὁμοιάζεις μὲ θεολογικὸν ἰνδιάνον, καὶ δεῖ δὲν θὰ πτύσῃς εἰς τὸν κόλπον σου μὲ τὸ νὰ τολμῶ ὁ ἱατρὸς ἐγὼ ν' ἀνακατεῦθῃ εἰς τὸ φλέγον ζήτημα τοῦ νὰ καταστῇ προσιτὸν ἢ μὴ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸν Ἕλλητικὸν λαόν· διότι, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἀκριθῶς περὶ τούτου πρόκειται.

Ἐγὼ δὲν ἀρνόμαι τὴν ἀξίαν τῶν ἐπιστημονικῶν εἰδικότητων. Ἀλλὰ τὰ φιλοσοφικὰ καὶ τὰ θεολογικὰ ζητήματα, εἰς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς των καὶ εἰς τὰς πρώτας καὶ κυρίας ἀληθείας των, εἶνε τοιαύτης φύσεως, ὥστε ἀνήκουν ἔχι πλέον εἰς τὸν ἐπιστημονικόν, ἀλλ' εἰς τὸν ἀνθρώπινον κύκλον, καὶ πᾶς ἄνθρωπος, πρὸ πάντων τῶν γραμμάτων, ὀφεί-

λει να τὰ μελετᾷ καὶ νὰ μορφώῃ γνώμης περὶ αὐτῶν. Καὶ ἔχει μὲν βεβαίως πάντοτε τὴν ἀξίαν τῆς ἡ γνώμης τῶν εἰδικῶν θεολόγων· ἀλλὰ τὸ κύριόν τῆς εἶναι κύριος γνώμης ἀτομικῆς, ἥτις τίποτε δὲν ἔχει τὸ ἀβθεντικὸν καὶ τὸ ὑποχρεωτικόν.

Οὐδὲ ἡμπορῶ νὰ δεχθῶ ὅτι οἱ ἐν Ἑλλάδι θεολόγοι ἔχουν ἀνωτέρας ἀξιώσεις διὰ τὸν ἐκυτόν των. Ὅταν μάλιστα σκέπτομαι ὅτι οἱ μεγάλοι ἀπολογηταὶ καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶχον προηγουμένως διαπρέψει εἰς ἄλλους κλάδους, ὡς δικηγόροι λ.χ. καὶ ἰατροί· ὅταν συλλογίζομαι ὅτι καὶ ἡ νεώτερα ἀπολογητικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ὀφείλει μικρὰ πράγματα εἰς ἄνδρας τῆς πολιτικῆς ἢ ἄλλων ἐπιστημονικῶν κλάδων, ὅτινες οὐδ' ἐπάτησαν εἰς τὰ πρόθετα θεολογικῆς τινας σχολῆς· ὅταν ἐνθυμούμαι ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἡ θρησκευτικὴ ἀληθία καὶ ἡ χριστιανικὴ γνώσις δὲν ἔλαβον μικρὰς ὑπηρεσίας ἀπὸ ἑνα διπλωμάτην, τὸν Βράϊλαν, καὶ ἀπὸ ἑνα νομομαθῆ, τὸν Σιαλτσούνην· καὶ ὅταν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν μου ὅτι πλέον περιώνυμα ἀπὸ τὰ θεολογικὰ διπλώματα κατήντησαν ἐν Ἑλλάδι τὰ θεολογικὰ μίση, ὥστε αἱ γνώμαι πολλῶν ἐκ τῶν κατόχων των δὲν ἐκπηγάζουν πλέον ἀπὸ κρίσιν ἀμερόληπτον, ἀλλ' ἀπὸ πάθη προσωπικά· ὅταν μανθάνω ὅτι οἱ περισσότεροι θεολόγοι μας δὲν ὀμιλοῦν ὅ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον καὶ δὲν ἀνταλλάσσουν χαιρετισμόν, οὐδὲ ἂν προσπέσουν μὴτῃν μὲ μὴτῃν καὶ κατ' αὐτὴν τῆς Ἀναστάσεως τὴν ἡμέραν, οὕτως ἐπαικοδομοῦντες ἑαυτοὺς καὶ τοὺς φοιτητάς των ἐν ἀγάπῃ· ὅταν ἀναπολῶ ἐξ ἀναγνώσεως κρίσεων εἰς διαγωνισμοὺς διδακτικῶν θρησκευτικῶν βιβλίων, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν θεολόγων μας ἔχουν ἀλληλοκαταγγεληθῆ· ὡς ἀμαθεῖς καὶ ἐπιπόλοιοι καὶ β'· τινὲς ἐξ αὐτῶν καὶ ὡς αἰρετικοί· ὅταν, τέλος, ὡς χριστιανός, φρονῶ ὅτι ὅπου τοιαῦτα μίση ἀδιάλλακτα καὶ προσωποληψία, ἡμπορεῖ μὲν νὰ ὑπάρχη γνώσις τις καὶ πολυμάθεια, ἀλλ' ἀνθρώπινη πάντοτε, ἔρημος ἀπὸ τὸ φῶς τὸ ἀγῶθεν, τὸ ἀπαραίτητον πρὸς ὀρθοφροσύνην, κατὰ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ὑπερὸν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ὅταν, δὲν διστάζω νὰ βεβαιώσω ὅ ἴδιος ὅτι νομιμοποιεῖται, οὕτως εἰπεῖν, ἡ τόλμη ἐνός ἱατροῦ εἰς τὸ νὰ εἴπῃ τὴν ταπεινὴν γνώμην του καὶ αὐτὸς διὰ τὸ ζήτημα τῆς νεοελληνικῆς μεταφράσεως ἢ τῆς ἐν συντόμῳ ἐρμηνείᾳ παραφράσεως τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Τώρα μάλιστα, ὅτε τόσα ἔγραψα, διὰ νὰ δικαιολογήσω τὸν ἐαυτόν μου ὅ· ἀνάμειξιν ξένην πρὸς τὰ ἔργα τοῦ κυρίου μου ἐπαγγέλματος, ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι μὴ ἕκαμα κόπον περιτόν. Διότι ἐπὶ τέλους δὲν προκίεται διὰ ζήτημα ὑψηλῆς θεολογίας καὶ μεταφυσικῆς, ἀλλὰ διὰ ζήτημα, εἰς τὸ ὅποιον φθάνει ὀλίγος κοινὸς νοῦς, ἡνωμένος μὲ ἀγνήν ἐλικρίνειαν· καὶ ὅτι οὕτως ἔχει, θὰ δεῖξω, πιστεύω, εἰς ἐπομένους ἐπιστολάς μου, ἂν ἐγνωθῆ ἢ παραυθῶ μου, δὲν θεωρηθῆ ὅτι ἔχει μᾶλλον τὸν τόπον τῆς ὅπου ἀνάπτουν αἱ πυραὶ τοῦ Ἱεροῦ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπίτρεψον νὰ ὑπογραφῶ μόνον μὲ τὸν τίτλον μου, ὅσον καὶ ἂν χάνουν τὰ γραφόμενά μου ἐξ αἰτίας του.

Εἰς ἱατρός.

Ο ΑΚΡΙΒΗΣ ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τίς ὁ Χριστός; α' Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος. Τίς ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ; Ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος. Τίς ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ τοῦ ζώντος; ὁ νόμος τοῦ ἀγαθοῦ, ὁ νόμος τῆς ἐπ' ἀγαθῆ ζωῆς καὶ ἐνεργείας τῆς ψυχῆς· ὁ νόμος τῆς ἀγάπης.

Καὶ νομοθέτης εἶναι ὁ Χριστός; Ὁχι! Ὁ Χριστός εἶναι ζωοδότης. Ὁ Χριστός δὲν ἔδωκεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα συστήματα νόμων. Ὁ Χριστός δὲν παρουσίασεν ἐπὶ πινάκων ἄρθρα νόμου ἐξαναγκαστοῦ, ὁ Χριστός σκοπὸν δὲν ἔχει νὰ ἐπιβάλλῃ ἐξῶθεν τὸ καθῆκον.

Ὁ Χριστός εἶναι παντοδυναμία, πανσοφία, δικαιοσύνη, ζωὴ καὶ ἐνέργεια ἀγάπης. Ἀληθεια—φῶς.

Εἰς δὲ τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἐμπνευσις, δυνάμειος, σοφίας, δικαιοσύνης, ζωῆς, ἀγάπης, ἀληθείας, φωτός. Ἐμπνέει ἀπὸ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας καθάρη. Ἐμπνέει ἀφ' οὗ πρὸς ἐαυτὸν ἐλικύση. Ἐμπνέει ἀπὸ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ Πατρὸς δικαίωτη. Καθαίρει δὲ καὶ ἐλικύει· δικαιοῖ καὶ ζωογονεῖ τὸν πῖστεύοντα.

Ὁ Χριστός λοιπὸν δὲν εἶναι ἐξωτερικὴ νόμου ἐπιβολή· εἶναι ἐσωτερικὴ ἀναγέννησις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Εἶναι ἐπάνοδος τῆς ἐν ἀδρανεῖα καὶ νεκρότητι εὐρισκομένης ψυχῆς εἰς τὴν φυσικὴν πρὸς τὰ ἐκτὸς ἐνεργεῖαν αὐτῆς.

Ἡ φυσικὴ τῆς ψυχῆς ἐνέργεια εἶναι ἐνέργεια ἀληθείας, δικαιοσύνης ἀγαθοεργίας.

Ὅταν ἡ ψυχὴ ὑπὲρ τὴν ὕλην ὑψωθῆ καὶ ἐλευθερά ἀπὸ τῶν ἐπιρροασμῶν αὐτῆς ἀφεθῆ· ὅταν τὸ σῶμα μὲθ' οὗ στενῶς ἐπὶ γῆς συνδέεται διεσπύνη ἐν ταῖς ὁρμαῖς καὶ ἐπιθυμίαις αὐτοῦ, τότε ἐν πίσσει ταῖς δυνάμειν αὐτῆς ἡ ψυχὴ ἐκδηλοῦται ἐπ' ἀγαθῶν ἐνεργούσα καὶ ἐν τῷ προσήκοντι εὐρισκομένη.

Ὁ νοῦς ἀνακτάται τὸ θεῖον φῶς καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος τὰ ὀρθὰ καὶ τὰ δίκαια, τὰ ὅσια καὶ τὰ ἅγια, τὰ σκόπιμα καὶ τὰ ὠφέλιμα, τὰ οὐράνια καὶ τὰ αἰώνια ὑπαγορεύει. Ἡ θέλησις ἀνακτάται τὴν δυνάμιν τῆς ἰκανῶς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ὑπαγορευόμενα ἀκριβῶς ἐπιτελοῦνται. Τὸ συναίσθημα ἀγιάζεται καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐφροσύνη ἢ εὐχαριστία καὶ ἡ τέρψις πλημυροῦσι τὴν ψυχὴν. (Ἰωάν. ΙΕ', 11—12). (Α' Ἰωάν. Δ', 4).

Ὁ ἄνθρωπος ζῆ τὴν ἐμπροσπουαν εἰς αὐτὸν ζωὴν, ἡ ὅποια εἶναι καὶ ζωὴ αἰώνιος. Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι διὰ τὴν αἰωνιότητα· ἔχων ζῶντα ἐν ἐαυτῷ τὸν Χριστόν ὁ ἄνθρωπος διὰ πάντοτε θερμῆς καὶ ζωῆς πίστεως, εἶναι τέκνον τοῦ Θεοῦ γνήσιον, εἶναι πολίτης τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας. Δὲν ἐπιβάλλεται ἐπ' αὐτοῦ ὁ ὕλικός κόσμος, ἀλλ' ἐπισκοπεῖ καὶ ἐπιβάλλεται ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος.

Δὲν ἀπολαμβάνει φθέρων αὐτόν ὁ ὕλικός κόσμος· ἀλλ' ἀπολαμβάνει ὁ ἄνθρωπος τὸν ὕλικόν κόσμον εὐχαριστίας πρὸς τὸν Δημιουργῆσαντ' ἀναπέμπων. (Α' Τιμόθ. Δ', 4).

Δὲν ἔχει ἀνάγκην νομοθεσίας καὶ νόμων ἐξωτερικῶν, διότι

αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος· εἶναι εἰς ἐαυτὸν βασιλεὺς νομοθέτης.

Τῶν πῶς ὑπὸ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ διατελῶν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκτὸς νόμου· διότι ἐν ἐαυτῷ λειτουργεῖ ὁ φυσικός νόμος.

Τῶν πῶς ἐν τῷ Χριστῷ πᾶς ἀνθρώπινος νόμος καταργεῖται, διότι ὁ φυσικός τοῦ πνεύματος νόμος εἰς ἐνέργειαν τίθεται.

Οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος οἱ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, οἱ λόγοι τῶν Ἀποστόλων, οἱ ἐν θεοπνεύστῳ ἀναπτύσσονται καὶ ἐρμηνεύονται· οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος, εἶναι νόμος, ἀλλὰ χάριτος· διότι εἶναι ἐντολαὶ τὰς ὅποιας πᾶς χριστιανός ὑποχρεῖται νὰ τηρήσῃ· εἶναι δὲ ἐντολαὶ ἀληθείας, δικαιοσύνης καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἐντολαὶ εἰρήνης καὶ ἀγάπης εἰς ἔργα ἀποδεικνυομένης. Εἶναι ἐντολαὶ τὸν τελειότατον τρόπον τοῦ εὖ ζῆν συμβουλευούσαι. Ἡ κοινωνία δὲ τῆς ὅποιας οἱ ἄνθρωποι πάντες ζῶσι τηροῦντες τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ παραγγέλματα τῶν θείων αὐτοῦ μαθητῶν καὶ ἀποστόλων, ἡ κοινωνία αὕτη ἐν πᾶσι ἐκπληροῖ τὸν ἐαυτῆς προορισμόν καὶ ἀποδεικνύεται ἀληθῆς κοινωνία ἀνθρώπων.

Ἐν ταύτῃ ἡ ἀμοιβαία ὑποστήριξις καὶ συνδρομὴ εἶναι πάντοτε ἐλικρινῆς καὶ πρόθυμος. Αἴρεται ἄρα ἡ ἐκ τῆς ἐνδεΐας θλίψις· καὶ στενοχωρία.

Ἐν ταύτῃ ἡ ἐπισκευὴ καὶ ἡ συγγνώμη. Προλαμβάνονται ὅρα τὰ τῆς ἐκδικήσεως καὶ αὐτοδικίας δεινά.

Ἐν ταύτῃ ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ πραότης, ἡ στοργὴ καὶ ἡ συμπάθεια, ὁ οἶκος καὶ τὸ ἔλεος.

Καταλύεται ἄρα ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ἰδιοτέλεια, ἡ ἀγριότης καὶ ἡ σκληροκαρδία, ἡ δυστροπία καὶ κακηντρέχεια, ἡ ὑπουλοῦς ἐπιχειρηματικὰ καὶ ἡ κρυφίνοδος ἐπιβουλὴ καὶ δολιότης.

Κοινωνία καὶ ἴσος, εἰς τὰ ὅποια αἱ σχέσεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι σχέσεις τοιαύτης καθ' ὅλου συμπεριφοράς, ἴσαν φανερὰν· εἰς εὐήμεροισι καὶ προάγονται, βίον δὲ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ἔχουσιν.

Διότι ἡ θλίψις καὶ ἡ ὀδύνη, ἡ ἀπαγοήτευσις καὶ ἡ ἀπελπίσις ὑπάρχουσι μόνον ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄνθρωποι πρὸς ἀλλήλους κακῶς συμπεριφέρονται ἐπὶ ἀμοιβαία πάντοτε βλάβῃ ἐκ κτηνώδους ἐγωισμοῦ καὶ φαύλης ἰδιοτελείας.

Ἡ δὲ χαρὰ καὶ ἡ ἐκ ταύτης εὐμερία καὶ ἡ τοῦ βίου τέρψις ἐκεῖ μόνον, ὅπου ἡ ἀνθρωπίνη πράξις εἰς ἡγιασμένην οὐδέποτε παράγεται εἰς τὸ κακόν, ἡ δὲ ψυχὴ οὐδέποτε χαιρεί ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ.

Ἐν τοῖς εἰρημένους ὑπεδείξαμεν, ὅτι ὁ ἀκαπὸς τοῦ πολιτικοῦ νόμου εἶναι ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐπικράτησις τῆς εἰρήνης καὶ ἡ ἄριστος τῆς ἀταξίας καὶ συγχύσεως, ἡ περιστολὴ τῆς ἀμοιβαίας βλάβης καὶ καταστροφῆς. Ἀλλὰ καὶ ἀπεδείξαμεν, ὅτι οὐδένα συστήματος νόμου πολιτικοῦ οὐδὲ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Μωσαϊκοῦ τοῦ ἀμέσως ἐκ τοῦ Θεοῦ προελθόντος, ἐπετεύχθη ὁ σκοπὸς οὗτος. Καὶ τοὺς λόγους ἐν τῷ αἰεὶ κερφαλάφ εἵπομεν· ὅτι ὁ νόμος τοῦ Χριστοῦ δύναται νὰ κατορθώσῃ, ὅτι πᾶς ἄλλος νόμος ἀδυνατεῖ. Τὸν λόγον τούτου σαφῶς ἐν τοῖς εἰρημένους εὐρίσκει ὁ ἀνεκνώστης.

Ἡ ἱστορία μυχρτυρεῖ, ἡ καθ' ἑκάστην πείρα διδάσκει, ὅτι

καὶ κατὰ τὸ παρελθόν καὶ κατὰ τὸ παρόν, κατὰ ἀσφαλή, δὲ συμπεράσματα καὶ εἰς τὸ μέλλον, οὐδεὶς νόμος ἀνθρώπου θὰ δυναθῆ νὰ καταστήσῃ εὐήμεροισαν καὶ ἐν χαρᾷ ζῶσαν μιαν κοινωνίαν ἀνθρώπων, ἐὰν μὴ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν ἀποτελούντων τὴν κοινωνίαν ταύτην ἀτόμων δὲν λειτουργῇ ὁ τοῦ Χριστοῦ νόμος.

Τίς δὲ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου πληροφροῦμεθα εὐχερῶς καὶ σαφῶς εἰς τὸ ὅλον πνεῦμα τῆς θρησκείας αὐτοῦ προαέχοντες.

Ἐμπειριστατωμένως δὲ πληροφροῦμεθα ἐν τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ ὧν συμπληρώσας τὸν Μωσαϊκὸν νόμον παρέδωκε τὸν ἐαυτοῦ νόμον. Οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι αἱ λόγοι τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλίας, τὴν ὅποιαν ἀπήνθουε πρῶτιστος μὲν πρὸς τοὺς μαθητάς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους τοὺς ἀκούοντας αὐτοῦ.

Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

ΦΑΡΣΕΥΤΑ, ΕΠΙ ΝΕΝΙΚΤΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ βασιλεὺς πάντων τῶν ἐπὶ γῆς κτισμάτων. Δεσπόζει αὐτῶν οὐχὶ διὰ τοῦ δικαιώματος τῆς ἰσχύος, ἀλλὰ διὰ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ λογικοῦ, ἥτις οὐ μόνον ἀντισταθμίζει τὴν σωματικὴν του ἀσθένειαν, ἀλλὰ καὶ θέτει αὐτὸν ἐν πολλῷ κρείττονι μοίρᾳ. Διευθύνει τὸ βέλος ἢ τὴν σφαιρὰν εἰς τὴν σάρκα τῶν ἀγριωτέρων ζῶων, τῶν ὁσίων ἐκμηδενίζει τὴν τεραστίαν καὶ ἐπιφοβὸν δυνάμειν· περιφρονεῖ τὴν μανίαν τῶν ἀνίμων καὶ τῶν κυμάτων τὴν ὕβριν· διακρούει κολοσσούς ὄρεων καὶ διαπερᾷ δι' αὐτῶν ἐλάσματα σιδηροδρομικῶν γραμμῶν· συντομεύει τὰς ἀποστάσεις· πλανᾷται ὑποδρόχιος ὡς ἰχθύς, ἢ διασχίζει τοὺς αἰθέρας ὡς ἀετός. Σμικρὸς συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ἀπειροῦ ἀσθενῆς μετὰ τοῦ παντοδυνάμου, κατανοῶν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς ὕλης ὑπεροχὴν τοῦ πνεύματος αἴρεται πάντοτε ἀπὸ τοῦ ἀτελοῦς πρὸς τὸ ἰδεώδες.

Καὶ ἡμῶς οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐνίκησε τὸν κόσμον· σωματικῶς ὑπόκειται εἰς μυρίας νόσους· μία βροχὴ προπέμπει αὐτόν εἰς τὸν ἕδον. Πνευματικῶς, ἔσον καὶ ἂν ἦνε δι' ἐαυτὸν τὸν θαυμαστάς, ἀδυνατεῖ ἐν τούτοις νὰ ἐξέλθῃ ἀριστέμενον κύκλον, καὶ ὅταν αἱ πτέρυγες τοῦ πνεύματος τοῦ ἀρῶσιν ὑπεράνω ὀροῦ τινός, πάσχουσι τοῦ Ἰκάρου τὸ πάθημα προσεγγισαντος πρὸς τοῦ Ἥλιου τὸ πύρινον ἔρμα.

Αἱ περὶ τῆς θρησκευτικῆς ἱστορίας τῶν ἀρχαιοτάτων φυλῶν ἐξακριβωθείσαι εἰδήσεις ἀπέδειξαν ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ ἰδέαι, καθιρώτεραι κατ' ἀρχὰς καὶ πνευματικώτεραι, συνεσκοπίσθησαν βαθμηδὸν ἐν τῇ βροχῇ τοῦ χρόνου καὶ οὕτως εἰς ἐποχὴν ἀξιοθρήνητον θρησκευτικῆς δικαιοσύνης καὶ παχὺλότητος, ἠλατρεύθη ἡ κρίσις ἀπὸ τοῦ κτισαντος. Ἥλιος, Σελήνη, ἀστέρες, ξύλα καὶ λίθοι καὶ κτήνη ὑπῆρξαν τότε τὰ ἀντικείμενα τῆς λατρείας. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἀδύνατον ἦτο τὸν κόσμον νὰ νικήσῃσιν. Ἄψυχα ὄντα, ἄνευ νόθεως καὶ βουλήσεως, οὐδὲν ὑπὲρ τοῦ κόσμου δρᾶσαντα αὐτοβούλους, ἑτεροκίνητα καὶ ὑπὸ τὸ κράτος εὐρισκόμενα σιδηρῶν δεσμῶν

των υλικών νόμων, η έμφυχα μόν, αλλά μικρόν των άφύχων διαφέρόντά, φυσικόν είνε να μή έχωσι τό κράτος επί του κόσμου.

Άλλαχού η άνθρωπότης τά μόν άφύχα κατά μέρος άφηκεν, αλλά και πάλιν, της πλάνης και της άμαρτίας θύμα, μη έγκαταλείπουσα όλως την θεοσέβειαν, και μη δυναμένη θύμα να άρθη έν πνευματί, προς την άληθινήν Θεότητα, έπλασε προσωπικότητας όλγόν τελειότερας των άνθρωπίνων, εκπροσωπούσας πάσας τάς φυσικάς και ήθικάς δυνάμεις, και τάς τάς έλάτρευσεν. Άλλ' ουδέ αύται τον κόσμον ένίκησαν. Πλάσματα της φαντασίας, έχοντα πάσας τάς άνθρωπίνους άδυναμίας και έλλείψεις, ουδέν νομοθεήσαντα, άλλ' άσχυλούμενα μάλλον εις τάς άμειβατάς αντίζηλάς, και έριδας και την κατάχρησιν της άποδοθείσης αυτοίς δυνάμεως, άπησχόλησαν μόν επί πολύ τά πνεύματα διά τό ήλαρόν και την εύκολον προσαρρογήν των ιδιοτήτων αυτών προς τον άνθρωπινον χαρακτήρα, αλλά ταχέως και οι άρχαίοι κατενόησαν την πλάνην των και διεκήρυξαν τινες ότι ο Θεός έστιν αό έπαίών περι των δικαίων και άδίκων, ο ές και αυτή ή άλήθεια.

Τόν άληθι Θεόν μόνον τό 'Ιουδαϊκόν έθνος έλάτρευσεν έν τη άρχαιότητι. Άλλ' ως άπεκάλυψεν αυτόν τοίς 'Ιουδαίοις ο Μωυσής, άποβλέψας προς την σκληροκαρδίαν αυτών, άδύνατον ήτο ο 'Ιεχωβά να νικήση τον κόσμον. Ο Μωσαικός νόμος κηρύσσει Θεόν ήλιωτήν, παιδεύοντα τέκνα και τέκνα τέκνων μέχρι τρίτης και τετάρτης γενεάς, Θεόν προκαλούντα αίματώσιν εις τους δόντας τέκνων, ών οι πατέρες έφαγον άμωδίασιν εις τους δόντας τέκνων, ών οι πατέρες έφαγον άμωδίας, Θεόν φόβου και ουχί αγάπης, ο Μωσαικός νόμος συγκλείων τον Θεόν έν τη 'Ιουδαϊκή φυλή, έρμηος της άγιαστικής δυνάμεως της χάριτος, και άνίκανός προς τό έργον της έσωτερικής των ψυχών αναγεννήσεως, δέν ήτο νόμος, προς δν ήδύνατο να άποβλέψωσιν οι αιώνας, και δέν ένειχε ζωήν επιτηθείαν προς σωτηρίαν και τελείωσιν.

Άλλ' άνέτειλε τέλος και ήμέρα λαμπρά, και διασκεδασθέντων των νεφών, επεχύθη του ήλιου ή λάμψις. Ο υιός του Θεού ήλθεν εις τον κόσμον άποκαλύπτων τον πατέρα αυτού υπό την άληθι αυτού ιδιότητα, και έίδων τον τελειον νόμον, συγχρόνως δέ παρέχων τά άγιαστικά μέσα της έφαρμογής του. Ζήσας σχεδόν άγνωστος επί τρείς δεκάδας έτών, διάξας έίτα κυρίως έν τη χαριέσει Γαλιλαία και ίδρα παρά τάς άκτάς της Τιβεριάδος, ακολουθούμενος υπό όλίγων άπλοικών μαθητών, θαυμασθείς, φηνηθείς, καταδιωχθείς, κατανοών ότι προσεγγίζει τό τέλος του επί γης βίου του, δέν δειλιά, δέν άπεκρίζεται, δέν αΐζεται φεύγων εις τό ήρεμα της Καπεργαού έδάφης, άλλ' αίσθανόμενος μόνον θλιφέν επί τη άνθρωπινή άχαριστία και τη προσωρινή δυνάμει του Πόνηρου, παραμένει έν πλήρει γνώσει του έπαπειλούντος αυτόν κινδύνου. Οι Φάρισαιοι έτριβον ήδη τάς χείρας εκ χαράς γνωρίζοντας ότι ταύτην την στιγμήν δέν θα τοίς εκφύγη, οι μαθηταί ήτοιμάζοντο να είπωσιν «υπάγομεν άλιεύειν»: τό έργον του 'Ιησού άνθρωπίνως φαίνεται ματαϊούμενον: άλλ' εκείνος έμμένει διδάσκων τάς τελευταίας αυτού υποθήκας, άπαραιλλους δια τό ύψος και την άλήθειαν, και μεταξύ πολλών λέ-

γει: έν τώ κόσμω θλίψιν έξετε, αλλά θαρσείτε: εγώ νενίκηκα τον κόσμον.

Και τον ένίκησε πράγματι. Ουδέν άσχυσε τό μήμημα και η κουστωδία. Ο 'Ιησους άνέστη προς πείσμα των 'Ιουδαίων και εκπληξιν πάντων. Άί επανειλημμένα αυτού έμφάνσεις συνεπήξαν τους πεφοβημένους μαθητάς, η δέ έπιφοίτησις του άγιου Πνεύματος ένεψύχωσεν αυτούς και ένέπλησε θείου πυρός και θείας σοφίας. Οι άλιείς ήχθών έγένοντο άλιείς ανθρώπων, και παμπληθείς οι όχλοι προσήρχοντο προς τό νέον θρησκευμα. Οι ίσχυροί της Γης τό έπολέμησαν. Πύρ και αίδηρος έτέθησαν εις ένεργειαν: άλλ' ένψ τό αίμα κρουνηδόν έρρέεν η περιετυλλασετο η φλόξ με την κνίσαν καιομένην άνθρωπίνης σαρκός, και πάζον διεδιδετο τό δόγμα της προς τον πληστον αγάπης και άνευηρύσσετο του Θεού η πνευματικότης και τό υπερέτειον.

Άράτος συστηματική ένεργεια ήγήρθη κατά του Χριστιανισμού. Άποτυχών ο πονηρός έν τη πρώτη αυτού έξωτερική και βιαία πρόσβολή, μετεχειρίσθη ύπουλότερα και άσφαλέστερα μέσα. Διαίρει και βασίλευε, ύπήρξεν εκτοτε η πολιτική του. Πλείται αιρέσεις έγενήθησαν και συνετάραξαν τον Χριστιανικόν κόσμον. Άλλ' η άλήθεια, ως κολλοσσάσις δούστρωτήρ, συνέθλιβε και ίσοπέδου πάντα τά έμπεδία, να βαδίση επί δόου ήμαλής άπροσκόπτως η άνθρωπότης. Και τό μέσον τουτο του άρχηγού του σκότους άπέτυχενο.

Άλλ' ήλθε και στιγμή, καθ' ην έπιστεύθη υπό πολλών ότι ο χριστιανισμός του Λαϊπού θα άνήκη εις τό παρελθόν πλέον. Νέον φάσμα προέβλεπεν ως τό της έπιστήμης και με μορμολύκειον γνώσεως ήθέλησε να έπιβληθι επί των άνεπτυγμένων στραμάτων. Τά πνεύματα έταλαντεύθησαν επί πολύ εδραθέντα έν συγχύσει και άπορία, μέχρις ου η άλήθις έπιστήμη άφικρέασα τό προσωπειον από του φάσματος κατέδειξε την είδεσθι της ήμμάθειας ύψιν ηύλακώμενην εκ της συγκρούσεως των συνζιουημάτων και όζουσαν εκ των ήθικών έλκων.

Τό φέυμα μεταστρέφεται ήδη γοργόν προς την άλήθειαν η έντολή της αγάπης και της αυταπαρησεως, ως είνε, εύτω και θεωρείται τό ακρότατον σημείον του ήθ. κοινού νόμου, η δέ πνευματικότης του Θεού τό τελειότερον δόγμα, προς τό δύναται ποτε η φιλοσοφία να φθάση. Τό Ευαγγέλιον κίμνει τάς κατακτήσεις αυτού άνα πάσας τάς ήπειρους ουχί διά της βίας η της πλάνης, αλλά διά της λογικής και της πειθούς, και ήδη οτε η άτμάμαξα του χριστιανισμού παρακίμψασα τάς ευσχάριδας, όλοταχώς χωρεί επί ήμαλου έδαφους, όφελιομεν πάντες να αναφωνήσωμεν αδιέξο και τιμή τψ 'Ιησού: αυτός νενίκηκε τον κόσμον.

Νικόλαος Ι. Γαλαγός.

Η υπό τον τίτλον άνωτέρω επισκόπιασις επί του 'Αθω άγγελθεσία εκδόσις υπό του κ. Κωνστ. Παρασκευασπούλου εύρίσκαται έν τψ πέρατι της τυπώσεως, έχει δε πλουτισθι διά 40 καλλιτεχνικών εικόνων, άφορώσας εις τάς θαυματουργούς εικόνας του 'Αγίου Όρους, 'Επιθυμών γύν ο εκδότης να καταχωρήση έν τέλει του βιβλίου τά όνόματα των κκ. συνόργων παρακαλεί τους λαβόντας άγγελλας να έπιστρέψωσι ταύτας έγκαίρως. Τά τυπούμενα αντίτυπα είσι περίπου ίσάριθμα προς τους συνδρομητάς.

ΠΡΟΣ ΣΕΙ

Ιωάννου σ'. 68.

Κρίσιμον ώραν διέρχονται οι μαθηταί, διότι κλονείται η πίστις των. Ν' ακολουθήσωιν άκλήμη τον 'Ιησούν, έν φ πάντες έγκαταλείπουσιν αυτόν λέγοντες: «Σκληρός είνε ο λόγος του, και τίς δύναται να τον άκούη;» Πόσον τρυφερώς και θλιβερώς άμα έρωτά ο 'Ιησους: «Μήπως και υμεις (οι μαθηταί μου) θέλετε να άποχωρήσητε;»

«Κύριε, προς τίνα να υπάγωμεν, ειμή προς Σε;» άπαντα είς όνόματος πάντων ο Πέτρος.

Όρατός είνε, άπλους και ίσχυρός και συναρπίζων του άποστόλου ο λόγος, διότι αυθόρμητος και ένθουσιώδης εκ της καρδίας του έκπορεύεται. Βραδύτερον ο Πέτρος θα όμιλήση φθι και θα πράξει, ως: εάν μηδέποτε είχε προφέρει τον λόγον τουτον. Από της φαντασίας και του ένθουσιασμού φέρομενος ειχεν όμιλήση χωρίς να σκεφθι ήλην της ύποχρέσεως του την σπουδαιότητα και πόσον ήτο αδύνατος εις την εκτέλεσιν αυτής. Δέν ειχεν έπι άνεστη η συνείδησις του και η ψυχή του η γεννηία έμελλε να δοκιμασθι. Είνε υπέρπτης νεάνιας, άλλ' από του έλαττώματος και της κακίας ταύτης της νεανικής θα τον θεραπεύση η θεία χάρις διά της δοκιμασίας.

Συγκινητικός είνε ο λόγος και θαυμαστή η μαρτυρία του, καιτοι βραδύτερον επίκρανι του Διδασκάλου την καρδίαν διά της δειλιάς του.

Αιμή παύσωμεν επάνκλαμβάνοντες και ήμεις τουτον και καταθέτοντες ως στέφανον, παρά τους πόδας του άπαραιλλου Διδασκάλου, την κραυγήν ταύτην της πιστεως και της αγάπης. «Προς τίνα να υπάγωμεν, ειμή προς Σε;»

Πόσας έννοιας, πόσα συναίσθηματα διάφορα δέν περιέχει ο βραχύς ούτος λόγος! Διτρελαν, εύγνωμοσύνην, έμπιστοσύνην εκφράζει και θερμήν άμα δέσπιν. Έκαστοτε άκούομενος και νέον τι σημαίνει. Ο νεανίας νοεί αυτόν άλλως η ο γέροντων ο τεθλιμμένος κλαίει επ' αυτόν και ο εύτυχής χαίρει. Μία είνε η προσευχή, άλλά πόσαι φωναί έν τψ μιφ ταύτη κραυγή!

Τη πρώτη, οτε ο της δικαιοσύνης ήλιος τό πρώτον άνέτειλεν έν τη ψυχή μου, οτε ήλθε προς με, ο θειον της Μαρίας τέκνον, τάς χείρας έχον τεταμένας, εύλογούν τό βλέμμα, πνοήν 'Υψίστου ήθάνθην τότε επ' έμέ, θείαν αύραν, μυστηριώδες θέλητρον, και είπον α Ση είνε η καρδία μου και η ζωή μου Ση! Τά κάλλος της Σης αγαθότητος επέλαμψεν εις την ψυχήν μου και ένίμισα εύκολον τό να Σε ακολουθώσω. Έπεθύμουν να Σε παραδώσω έμαυτόν, ίνα με όδηγήεις εις σωτηρίαν και με φυλάττης από των κινδύνων, τους όποιους προήσθανόμην μόλις άπειλούντάς με. Η τρυφερά αγαθότης Σου με έδίδασκε και διά των έπαγγελίων της με ύπεσθίριζεν. Ησο προς έμέ ως ο πιστός άγγελος, πόν. όποιον ο Παθίας συνήτησε καθ' όδόν, έν άρχή του μακρού ταξείδιου του, φίλον και προστάτην άμα.

Παρήλθον εκτοτε τά έτη και η ζωή, η άληθις ζωή ήρχισε και μετ' αυτής η πόλη, η πολλάκις τρομερά, αι άπογοητεύσεις, αι πολλάκις πικραί, οι πειράσμοι οι νικητές με άνα παν βήμα. Να παλασω έπρεπε, και θύμας συνετρίβετο η δύναμις μου εις τον άγώνα τουτον της ζωής η του θανάτου. Να νικήσω. Όφειλον, και καθ' εκάστην οίκτρως ήττώμην. Μόνη καταφυγή μου ύπελείπετο η πίστις, αλλά και ταύτης τά θεμέλια ήσθάνθην φθι σαλεύόμενα. Αμφιβολία λεπτολόγοι και άπιστία βαθμηδόν με κατέλαβον. Άλλ' ήλθεσ πάλιν τότε προς έμέ, 'Ιησού Χριστέ, και έν φωνή αυστηρή και επισήμψ βλέμματι «Πρόσεχέ μου» είπες. Η κλησίς Σου, η τρυφερά και πλήττουσα, με ένίκησεν. Ένόησα ότι βαρύ είνε τό ακολουθείν Σοι, αλλά και ότι τό παν άπώλεσεν ο άπολέσας Σε. Σε είδον όχι πλέον ως Κύριον, Φίλον, Διδάσκαλον, άλλ' ως Σωτήρα. Μοι έίδες την συγγνώμην διά των χειρών σου των ήλοπλήκτων και ήσθάνθην ότι την δύναμιν, ης έστερούμην, κατείχεσ τελείαν Συ, και ήθελες να με κάμης μέτοχον αυτής. Τόν διπλούν της αμφιβολίας και της άπιστίας δεσμόν, όστις αιχμάλωτόν με κατείχε, συνέτριψας και έγινες ο Έλευθερωτής μου. Αίξεις άλλας δέν εύρον τότε, ίνα Σοι εκφράσω την εύγνωμοσύνην μου, παρά τάς δύο ταύτας: Προς Σε!

Και άγών άλλος με άνέμενεν, οτε την όβρην μου εκρουσεν η επισκέπτις η ουχρά, ητις έρωτωμένη άπαντα αΐμαι η θλίψις: «Πόσον σκληρόν αίνιγμα μοι έπρότεινεν αυτη! Πόσαι αγωνιώδεις έρωτήσεις με συνετάραξαν, οτε και η καρδία και τό σώμα μου έφρικασαν επί τψ ενζυγαλισμψ της! Με έννοείτε πάντες υμεις οι παθόντες, οι τάς έλπίδας υμών ματαιώσεσας ιδόντες, υμεις, ους ο θάνατος άφηκε μόνους, άνευ των φιλάτων έν τψ άγώνι της ζωής, υμεις οι έν ασθενείας και παθήμασιν ήμέρας θλιβεράς διερχόμενοι. Και δέν ήρωτήσάτέ ποτε «Διατί ταύτα πάντα;» χωρίς να λάβητε άπάντησιν. Και εγώ έδοκίμασα τάς πικρίας ταύτας της ζωής, αλλά Συ και πάλιν ήλθεσ προς με, 'Ιησού. Αίμοσταγές διάδημα εκόσμιε τό μέτωπόν Σου και βαρύν σταυρόν εβάσταξες επί των ώμων Σου. Ηκούσα την φωνήν της αγωνίας Σου και τό αίνιγμα. Ελάθη τότε και η άπάντησις έδόθη εις τό κωδικόν. Τά δάκρυά Σου ήνώθησαν με τά δάκρυα τά ιδικά μου και τά κατεπρόυναν. Ένόησα ότι δέν είμαι πλέον μόνος: διότι είσαι ο άνθρωπος των θλίψεων, ο άρχιερεύς ο υπέρτατος ο συμπάθων ταίς ασθενείας ήμών. Η ύποταγή Σου κατεσίγασε τον γογγυισμόν μου και παρά Σού ήμαθον να λέγω: «Όχι τό θέλημά μου, Πάτερ, αλλά τό θέλημά Σου ως γελνή».

Προς Σε! Ο λόγος ούτος έστω ο πόθος της καρδίας Σου και η κυρίαρχος έμπνευσις της ζωής σου, αναγνώστα.

(Κατά μετάφρασιν) **Η. Γκορογιάννης**

ΜΑΣΣΟΝΙΚΑ
Έν τψ έπομένψ φύλλψ
ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟΥ ΤΟΥ ΜΑΣΣΟΝΙΣΜΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Περί της ωφέλειας, ἢν καρπούμεθα, ἐκ τῆς μελέτης τῶν θείων Γραφῶν.

Ἐκ τοῦ Γ' εἰς τὸν Λάζαρον λόγου. Τόμ. Α', μέρ. Β', σελ. 99. (κατ' ἑλευθέραν μετάφρασιν).

Τούτο πάντοτε σὺ παρακαλῶ, καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ πράττω τούτο, ὅχι δηλ. μόνον εἰς τὰς ἐνταῦθα γινόμενας ὀμιλίας νὰ προσέχητε, ἀλλὰ καὶ μεταβαίνοντες εἰς τὸν οἶκόν σας εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων Γραφῶν συνεχῶς νὰ ἀσχοληθῆτε. Τούτο καὶ εἰς τοὺς ἰδιαιτέρως πλησιάζοντάς με δὲν ἐπαύσά ποτε νὰ συμβουλεύω. Διότι ἂς μὴ μοι λέγη τις τὰ ψυχρὰ ἐκείνα λόγια καὶ πολλῆς καπακρίσεως ἄξια, ὅτι εἰς τὸ δικαστήριον εἶμαι προσηλωμένος, ἐνεργῶ τὰ πολιτικά, εἰς τὴν τέχνην καταγίνομαι, γυναῖκα ἔχω, παιδιὰ τρέφω, οἰκίας προστάτης εἶμαι, ἀσχολοῦμαι εἰς τὰ τοῦ βίου· δὲν εἶνε ἰδικόν μου ἔργον τὰς Γραφὰς γὰρ ἀναγινώσκω, ἀλλ' ἐκείνων ὀφθίνας ἀπεμακρύνθησαν τῶν κοσμικῶν φροντίδων, τὰς κόρυφας τῶν ὀρέων κατέλαβον, κοῦτον τὸν βίον ζῶσι διηλεκτῶς. Τί λέγεις ἄνθρωπε; δὲν εἶνε ἔργον σου τὸ νὰ προσέχης εἰς τὰς Γραφὰς, διότι μυρία σὲ ἀπασχολοῦσι φροντίδες; Ἀπ' ἐναντίας εἰς σὲ μᾶλλον ἀρμόζει τούτο παρὰ εἰς ἐκαίνοιο; διότι ἐκεῖνοι δὲν ἔχουσι τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκ τῶν θείων Γραφῶν βοήθειας, καθὼς οἱ περικυκλούμενοι ὑπὸ πολλῶν περισπασμῶν. Διότι οἱ μὲν μοναχοὶ ἀπαλλαγέντες ἐκ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἐκ ταύτης θορύβων καὶ τὰς καλύβας τῶν εἰς τὴν ἐρήμην στήσαντες καὶ πρὸς οὐδένα σύγκοινωνίαν ἔχοντες, ἀλλὰ ἀφώβως φιλοσοφούντες ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς ἡσυχίας ἐκείνης; ὡς ἐὰν εὐρίσκοντο εἰς λιμένα τινά, πολλῆς ἀσφαλείας ἀπολαύουσιν. Ἡμεῖς δὲ οἱ ὅποιοι σαλευόμεθα ὡς ἐὰν εἴμεθα ἐν μέσῳ πελάγει καὶ ὑπὸ μυρίων ἁμαρτημάτων πολιορκούμεθα, ἔχομεν ἀνάγκην συγῆς καὶ διηλεκτοῦς ἐκ τῶν Γραφῶν παρηγορίας. Ἐκείνοι μακρὰν τῆς μάχης κἀθήναι, διὰ τοῦτο οὐδὲ πολλὰ δέχονται τρώματα· σὺ δὲ διηλεκτῶς ἐπὶ τῆς παρ' ἀπὸ ξένης ἰσότητας καὶ ἀλλεπαλλήλους δέχεσαι πληγὰς· διὰ τούτο καὶ περισσώτερα χρειάζεσαι φάρμακα. Διότι καὶ ἡ γυνή σου σὲ ἐρεθίζει καὶ ὁ υἱὸς σου σὲ λυπεῖ καὶ ὁ ὑπὸ τῆς σὲ παροργίζει καὶ ὁ φίλος σὲ φθονεῖ καὶ ὁ γείτων σὲ ἐπιηρεθεύει καὶ ὁ συστρατιώτης σὲ ὑποσκελίζει, πολλὰς καὶ ὁ δικαστὴς σὲ ἀπειλεῖ καὶ ἡ πένια σὲ θλίβει καὶ ὁ θάνατος τῶν οἰκείων πένθος σοὶ προσείνει καὶ ἡ εὐτυχία σὲ καθιστᾷ ὑπερήφανον καὶ ἡ δυστυχία σὲ καταβάλλει καὶ πολλὰ μὲν ὄργης, πολλὰ δὲ φροντίδων, πολλὰ δὲ θύμιας καὶ λύπης, πολλοὶ δὲ κενοδοξίας καὶ ἀρροσύνης ἀρρομαὶ καὶ ἀνάγκαι ἐξ ὧν τῶν μερῶν μᾶς περιστοιχίζουσι καὶ ἀναριθμητὰ πανταχόθεν τὰ βέλῃ ἐκσπερνδιζόνται· διὰ τούτο ἀνάγκην διαρκῶς ἔχομεν τῆς ἐκ τῶν θείων Γραφῶν πανοπλίας. Διότι, ἐννόησον λέγει, ὅτι ἐν μέσῳ πανθῶν διαβαίνεις καὶ ἐπὶ ἐκάλξεσιν πάλῃ περιπατεῖς. Διότι καὶ αἱ ἐπιθυμίαι, τῆς σαρκὸς τῶν ἐν κοινῇ ζῶντων ἰσχυρότερον διεγείρονται· διότι καὶ ὄψις ὠραία καὶ σῶμα λαμπρὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν

μᾶς προσβάλλει, καὶ λόγος ἀσχερὸς διὰ τῆς ἀκοῆς εἰσελθὼν θορυβοὶ τὸν λογισμὸν ἡμῶν· πολλάκις δὲ καὶ περιπαθῆς μελοδία ἐπιφέρει χαλάρωσιν εἰς τὴν ἰσχύον τῆς ψυχῆς. Καὶ τί λέγω ταῦτα; διότι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον φαίνεται πολλάκις ὅτι εἶνε εὐτελέστατον ἐξ ὧν τούτων, μύρων ὁμοῦ ἀποσπένουσα ἐκ τίνος τῶν ἀκόσμων γυναικῶν κατὰ τὴν διάβασιν, ἀπέρχεται αἰχμαλωτίσασα τὴν ψυχὴν δι' ἀπλῆς συναντήσεως. Καὶ πολλὰ τοιαῦτα ὑπάρχουσι, τὰ ὅποια πολιορκοῦσι τὴν ἡμετέραν ψυχὴν καὶ ἔχομεν ἀνάγκην τῶν θείων φαρμάκων, ἵνα καὶ τὰς γινόμενας πληγὰς θεραπεύωμεν, καὶ ἐκλείνας αἰτίνας δὲν ἔγειναν μὲν ἀκόμη, μέλλουσιν ὁμοῦ νὰ γείνωσι, τὰς προλαμβάνωμεν, μακρῶθεν τοῦ διαβόλου, τὰ βέλῃ κατασβύνοντες καὶ ἀποκρούοντες διὰ τῆς συνεχῆς τῶν θείων Γραφῶν ἀναγνώσεως. Διότι δὲν εἶνε, δὲν εἶνε ἕνα τὸν νὰ σωθῆ τις, ἐὰν δὲν ἀπολύῃ συχνὰ πνευματικῆς ἀναγνώσεως; ἀλλὰ τῇ ἀληθείᾳ εὐχάριστον θὰ ἦτο, ἐὰν καὶ διὰ τῆς ἀπολαύσεως ταύτης τῆς διηλεκτοῦς περιθάλψεως ἠθέλομεν δυναθῆ ποτε νὰ σωθῶμεν. Ὅταν ὁμοῦ καθ' ἑκάστην μὲν ἡμεραν πληγωνόμεθα, θεραπεῖαν δὲ καμμίαν δὲν ὑφίσταμεθα, ποῖα ἐλπίς σωτηρίας ὑπάρχει; Δὲν βλέπεις τοὺς χαλκοῦτους, τοὺς χρυσοχοῦς, τοὺς ἀργυροκόπους, τοὺς ὀποιανδήποτε τέχνην μετερχομένους, ὅτι ὅλα τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης τῶν ἔχουσι πληρῆ, καὶ εἴτε ἡ πείνα τοὺς ἀναγκάζει, εἴτε ἡ πένια τοὺς θλίβει, πάντα προτιμῶσι νὰ ὑπομείνωσι μᾶλλον, παρὰ νὰ πωλῆσωσιν ὄργανόν τι τῆς τέχνης τῶν καὶ νὰ διατραφῶσι; Πολλοὶ λοιπὸν πολλάκις νὰ δανεῖσθωσι μᾶλλον ἐπιροτῆσαν καὶ νὰ διαθρίψωσι καὶ τὴν οἰκίαν καὶ τὰ παιδιὰ, παρὰ ἐργαλεῖόν τι τῆς τέχνης τῶν, ἔστω καὶ τὸ μικρότερον, νὰ πωλῆσωσι, καὶ πολὺ εὐλόγως. Διότι γνωρίζουσιν ὅτι, ἐὰν ἐκεῖνα πωληθῶσιν, ἀχρηστος εἰς αὐτοὺς ἡ τέχνη θὰ εἶνε, καὶ ἡ βῆσις τῆς εὐπορίας τῶν καταστρέφεται· ἐξ ὀλοκλήρου. Διότι, ἐὰν μὲν ἐκεῖνα μένωσι, δυνατόν τὰ γινόμενα δάνεια σὺν τῷ χρόνῳ ποτὲ νὰ ἐξοφλήσωσι μεταχειριζόμενοι συνεχῶς τὴν τέχνην τῶν, ἐὰν δὲ ἀπαξ ἤθελον πωλῆσθ' αὐτὰ εἰς ἄλλους, οὐδεμίαν πλέον παραμυθίαν θὰ δυνήθωσι διὰ τινος μέσου νὰ ἐπινοήσωσι κατὰ τῆς πείνας καὶ τῆς πείνης. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ φρονώμεν. Καθὼς δηλ. εἰς ἐκαίνοιο ἐργαλεῖα τῆς τέχνης εἶνε σφῆρα καὶ ἀμῶν καὶ πυράγρα, οὕτω βεβαίως καὶ εἰς ἡμᾶς ἐργαλεῖα τῆς τέχνης εἶνε ἀποστολικά καὶ προφητικά βιβλία· καὶ πᾶσα Γραφή θεοπνεύστος καὶ ὠφέλιμος. Καὶ καθὼς ἐκεῖνοι δι' ἐκείνων δὲ τὰ σκεῦη, ὅσα ἤθελον λάβει, τὰ διαπλάττουσι, τοιουτοτρόπως καὶ ἡμεῖς διὰ τούτων τὴν ψυχὴν τὴν ἡμετέραν χαλκούμεν καὶ ἂν ἦνε διαστραμμένη, τὴν διορθώνομεν, καὶ ἐὰν ἐπαλαιώθη, τὴν ἀνακαινίζομεν. Καὶ ἐκεῖνοι μὲν μέχρι τῶν σχημάτων ἐπιδικνύουσι τὴν τέχνην τῶν· διότι βεβαίως δὲν ἤθελον δυνήθῃ τῇ ὕλῃ τῶν σκευῶν νὰ μεταβάλλωσιν, οὐδὲ τὸν ἀργυρὸν χρυσὸν νὰ κάμωσιν, ἀλλὰ τοὺς τύπους αὐτῶν μεταρρυθμίζουσι μόνον· εἰς σὲ δὲ δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ δύνασαι κατὰ περισσώτερον ἐκείνων νὰ πράξῃς, καὶ ἐξὸν σκεῦος λαβὼν, θὰ δυνήθῃ ποτὲ χρυσοῦν νὰ τὸ κάμῃς. Καὶ τούτου μάρτυς εἶνε ὁ Παῦλος, τοιαῦτα λέγων· Ἐν μεγάλῃ δὲ οἰκίᾳ οὐκ ἔστι μόνον σκεῦη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ καὶ

ξύλινα καὶ δοτράκινα. Ἐάν τις οὖν ἐκκαθάρῃ αὐτῶν ἐκ τούτων, ἔσται σκεῦος εἰς τιμὴν ἡγιασμένον καὶ εὐχριστον τῷ δεσπότῃ εἰς ἔργον ἀγαθὸν ἡτοιμασμένον. Ἄς μὴ ἀμελῶμεν λοιπὸν διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν βιβλίων, διὰ νὰ μὴ δεχθῶμεν εἰς τὰ κείρια τὴν πληγὴν, μηδὲ νὰ σκάπτωμεν λάκκους διὰ νὰ θέτωμεν χρυσίον, ἀλλὰ βιβλία ἂς θεσπευίζωμεν διὰ τοὺς ἐκ τοῦσδε πνευματικά. Διότι τὸ μὲν χρυσίον, ὅταν πλεονάζῃ, τότε πρὸ πάντων εἶνε ἐπιβουλον εἰς τοὺς ἀποκτῆσαντας αὐτὸ· τὰ δὲ βιβλία τοιοῦτον πολλὴν παρέχουσιν ὠφελίαν εἰς τοὺς ἔχοντας αὐτὰ (Ἔπεται συνέχεια).

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

(Κατ' ἑλευθέραν μετάφρασιν)

ΚΛΑΙΕΙΝ ΜΕΤΑ ΚΛΑΙΟΝΤΩΝ.

Ἐἶπεν ὁ Παῦλος· κλαίειν μετὰ κλαίωντων. Ὅταν λοιπὸν ἴδῃς τὸν ἀδελφόν σου νὰ μετανοῇ καὶ νὰ δούρηται διὰ τὰς ἁμαρτίας του, κλαῦσε μαζί με τὸν τοιοῦτον, καὶ συμπάθει μ' αὐτόν. Διότι οὕτω θὰ ἠμπορέσῃς εἰς τὰ ξένα πόθη τὰ ἰδικά σου νὰ λατρεύῃς. Ἐπειδὴ ὅστις διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ πλησίον θερμὰ χύσῃ δάκρυα, τὸν αὐτὸν τοῦ ἰάτρους δι' ὧν τὸν ἰδεῖται τοῦ ἐθρήνησε. Τοιοῦτος ἦτο ὁ ψαλμῶδς ὁ ἴδιον ἀθυρία με κατέλασεν ἐνεκα τῶν ἁμαρτωλῶν, οἱ ὅποιοι τὸν νόμον σου ἐγκαταλείπουσιν. Καὶ δι' ἄλλα κλαῖε· ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἁμαρτίαν κλαῖε. Αὕτη ἀρρωστία εἶνε τῆς ψυχῆς· αὕτη ὁ θάνατος εἶνε τῆς ἀθανάτου· αὕτη εἶνε ἄξια πένθους καὶ κλαυθμῶν ἀτελεργῆτων. Διὰ ταύτην κάθε δάκρυ εἶπε νὰ βῆ· καὶ δι' αὐτὴν ἂς μὴ παύσων ποτὲ τῶν καρδιῶν τὰ βῆθ' στεναγμοῦς νὰ ἀναπέμπων. Ἐκλαίειν ὁ Παῦλος τοὺς ἔθρους τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰερουλὸς ἐκλαίει δι' ὅσους ἔχοντο ἐκ τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ· καὶ ὁ προφήτης οὗτος, ἐπειδὴ δὲν ἐθεάρετο ἀρκετὰ τὰ ἰδικά του δάκρυα, πηγὴν ὀλοκλήρου δακρύων ἐπέζητει. Καὶ θὰ καθίω, λέγει, καὶ θὰ κλαῦσω τὸν λαόν τούτον ἡμέρας πολλὰς, τὸν ὄριον αἱ ἁμαρτίαι του καταστρέφουσι. Τὰ τοιαῦτα δάκρυα καὶ τὸ τοιοῦτο πένθος μακαρισμοῦ εἶνε ἄξια, ὅχι δὲ τὸ νὰ εἶνε τις εὐκολος πρὸς πᾶσαν λύπην, καὶ διὰ πᾶσαν πρόφασιν νὰ καταφέρεται ἀμέσως εἰς ὀρθοῦς· ἐνῷ τώρα εἶδαν μερικοὺς ἐκ τῶν φιληθόνων, ὅστινες, δούλοι τῆς ἡδονῆς, προσπαίζομενοι τὴν λύπην τῶν, εἰς κραυγὰν καὶ μέθην παρεκτρέπονται, καὶ τὴν ἀκρασίαν τῶν προσπαθῶσιν νὰ δικαιολογῶσι διὰ τῶν λόγων τοῦ Σολομῶντος, ὅτις λέγει· ἄδοτε οἶνον τοῖς ἐν λύπαις· ἐνῷ ὁ παροικιακὸς αὐτὸς λόγος δὲν δίδει ἀδαιαν πρὸς μέθην, ἀλλὰ συμβουλεύει μετρίαν· καὶ ἡλεογισμένην αὐτοῦ χεῖρην, χάριν αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Διότι, διὰ νὰ ἀφήσω πρὸ αἰνιγματώδους τοῦ λόγου τούτου, ὅστις ὑπὸ τὸν οἶνον δύναται νὰ ἐνοῇ τὴν λογικὴν εὐφροσύνην, ἀλλὰ καὶ ὁ κοινὸς νοῦς συμβουλεύει νὰ φροντίζωμεν, ὅπως μὴ ἀπορροσθῆντας ἀπὸ πρόφασιν πένθους, ἀμελῶσι καὶ αὐτὴν τὴν πρόφασιν τῶν οἰβαρίων· λυπούμενοι καὶ δυσκόλως πάρηγαροῦμενοι· ὅστινες διὰ μὲν τοῦ ἔργου πρέπει νὰ στήριζωσι τὴν καρδίαν τῶν, διὰ δὲ τοῦ οἴνου νὰ ἀνορθώσωσι τὰς καταπεσούσας δυνάμεις τῶν. ὁ οἶνος δηλαδὴ ὡς βοήθεια τῆς φύσεως πρέπει νὰ παρεχέται

καὶ ὅχι εἰς τὴν νὰ λαμβάνηται ποσότης, ὡστε νὰ συσχετῆ τὴν διάνοιαν καὶ τοὺς λογισμοὺς. Οὕτω δὲ, ἐφίσον οἶνος χύνεται ἐντὸς μας, ἐκχύνεται ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἡ λύπη· ἀλλὰ μόνον προστίθεται εἰς αὐτὴν τῆς μίθης ἡ κακία. Ἐάν δὲ ὁ ὀρθὸς καὶ σωφρονῶν νοῦς εἶνε κυρίως ὁ ἱατρός τῆς λύπης, ἡ μίθῃ εἶνε τὸ μέγιστον τῶν κακῶν, διότι αὐτὴ ἐμποδίζει τῆς ψυχῆς τὴν ἱατρείαν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΓΩΙΣΤΑΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ.

Καθελῶ μου, λέγεις, τὰς ἀποθήκας, καὶ μέζοντας οἰκοδομήσω. Ἐάν δὲ καὶ ταύτας γεμίω, τί τάχα τότε θὰ σκεφθῆς; Ὅθ κρημνίσῃς πάλιν, διὰ νὰ οἰκοδομήσῃς νέας; Καὶ τί εἶνε ἀπὸ ταῦτα ἀνοητότερον, νὰ κοπιᾷ τις πάντοτε, ἀκατάπτυστα κτίζων, καὶ ἀκατάπτυστα κρημνίζων; ἔχεις ἀποθήκας, ἐάν θέλῃς· τὰς οἰκίας τῶν πτωχῶν. Ἀσφάλισε τοὺς θησαυροὺς σου εἰς τὸν οὐρανόν. Ὅσα ἐκεῖ ἀποθιθέσθαι, σκόρος δὲν τὰ τρώγει, σαπίλα δὲν τὰ καταστρέφει, ληστοὶ δὲν τὰ διαρπάζουσι. Ἀλλὰ τότε, λέγεις, ὅθ μεταδώσω εἰς τοὺς στερομένους, ὅταν καὶ τὰς δευτέρας ἀποθήκας γεμίω. Ἄ! Διὰ πάρα πολλὰ ἔτη ἔχεις σίγουρην τὴν ζωὴν σου. Πρόσεξε μήπως τὴν προθεσίαν σου προλάβῃ ὁ θάνατός σου. Καὶ ἡ ὑπόσχεσις σου δὲ δὲν εἶνε καλοπύνη, ἀλλὰ πονηρίας ἀπόδειξις. Διότι ὑπόσχεσαι, ὅχι διὰ νὰ δώσῃς ὑπερτον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποφύγῃς τὸ νὰ δώσῃς τώρα. Ἐπειδὴ τί σὲ ἐμποδίζει εἰς τὸ νὰ μεταδώσῃς; Δὲν εἶνε παρὼν ὁ πτωχός; Δὲν εἶνε πλήρης αἱ ἀποθήκαι; Δὲν εἶνε ἕτοιμος ὁ ἐκ Θεοῦ μισθός σου; Δὲν εἶνε ἡ ἐντολὴ τῆς ἀγαθοεργίας καθαρὰ; Ὁ πεινῶν ἐξαντλεῖται ὁ γυμνὸς παγώνει· ὁ χρεώτης πνίγεται· καὶ σὺ τὴν ἐλεημοσύνην διὰ τὴν αὐρίον ἀναβάλλεις; Ἄκουε τί λέγει ὁ Σολομῶν· μὴ εἴπῃς, ἐπίστρεψθε ἐδῶ αὐρίον, καὶ τότε θὰ σοὶ δώσω· διότι δὲν ἤξευρες τί θὰ γεννήσῃ ἡ ἐπιούσια. Ποῖα παραγγέλματα καταφρονεῖς, διότι ἐπρολαβες νὰ κλείσῃς τὰ ὄτα σου μετὰ τὴν φιλαργυρίαν; Πᾶσιν ἔπρεπε χάριν νὰ γνωρίζῃς πρὸς τὸν Θεόν, καὶ παιδρὸς νὰ εἶσαι, καὶ διὰ τὴν τιμὴν νὰ λαμπρύνῃσαι, διότι σὺ δὲν ἐνοχλεῖς ὄρας ξένους, ἀλλ' ἄλλοι ἔρχονται εἰς τὰς ἰδικὰς σου! Τώρα δὲ κατηφῆς εἶσαι, καὶ δύσκολος εἰς τὸ νὰ σὲ πλησιάσωσι, ἀποφεύγων τὰς ἀπειτήσεις; διὰ νὰ μὴ ἀνγκασθῆς καὶ μικρὸν τι ἀπὸ τὰς χεῖρας σου νὰ ἐκβάλῃς. Καὶ μίαν μόνην γνωρίζεις φωνήν· δὲν ἔχω· οὐδὲ θὰ δώσω· διότι πτωχός εἶμαι κ' ἐγώ. Ναι· ἀληθῶς πτωχός ἀπὸ ἀγάπην, πτωχός ἀπὸ φιλανθρωπίαν, πτωχός ἀπὸ πίστιν εἰς τὸν Θεόν, πτωχός ἀπὸ ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου. Καὶ ποῖον, λέγεις, ἀδικῶ, σφιγκτὰ κρατῶν τὰ ἰδικά μου; Ἀλλὰ ποῖα εἶνε, εἰπέ μοι, ἰδικά σου; Τί εἶγες λάβει ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς σου, τὸ ὅποιον ἔφερες εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν; Ὡς ἐὰν ἀφοῦ κατέλαβέ τις θεῖον εἰς θάλασσαν, ἔπειτα ἐμποδίζει τοὺς κατόπιν τοῦ ζητοῦντος νὰ εἰσέλθωσιν, ἰδικόν του θεωρῶν, ἢ τι κοινὸν δι' ἄλλους χρήσεως· πρόκειται τοιοῦτον εἶνε καὶ οἱ πλούσιοι. Διότι ἀφοῦ ἐπρόσθεσαν νὰ καταλάβωσι τὰ κοινὰ, ἰδικὰ τῶν τὰ κάμνοντο, ἐπειδὴ τὰ προκατέλαβον. Ἐνῷ, ἂν ὁ καθὼς ἐλάβησαν ὅσα ἀρκοῦσι διὰ τὰς ἀνάγκας του, τὸ δὲ περισσὸν ἀφίενε εἰς τὸν στερομένον, κανεὶς μὲν δὲν θὰ ἦτο πλούσιος, κανεὶς δὲ πτωχός. Πυμνός δὲν ἐξέπεσε ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς σου; Πυμνός πάλιν δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν γῆν; ὅσα δὲ ἔχεις, πόθεν; ἐάν μὲν ἐκ τῆς τύχης λέγῃς, ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σου μόνον, ἄθεός εἶσαι μὴ γνωρίζων τὸν ποιητὴν σου, μηδὲ εὐχαριστῶν τὸν εὐεργέτην σου· ἐάν δὲ ὁμολογῇς ὅτι παρὰ Θεοῦ

είνε, εἰπέ μας τὸν λόγον, διὰ τὸν ὅποιον τὰ ἔλαβες. Μήπως ἄδικος εἶνε ὁ Θεός, ὅστις ἄνθρωπος μοιράζει εἰς ἡμᾶς τὰ πράγματα τοῦ βίου; Διὰ τί σὺ μὲν πλουτεῖς, ἐκεῖνος δὲ στερεῖται; Ἡ βεβαίως, διὰ τὰ λάθη καὶ μισθὸν ἀγαθοῦ καὶ πιστοῦ οἰκονομοῦ, καὶ ἐκεῖνος τιμῆθ' ἢ μὲ τὰ μεγάλα τῆς ὑπομονῆς βραβεῖα; Σὺ δὲ ὅλα ἐμπεριλαβὼν εἰς τοὺς ἀγανεὶς τῆς πλεονεξίας κόλπους, φρονεῖς ὅτι κανένα δὲν ἄδικεῖς, ἐνῶ τὸς αὐτοὺς κἀμεις νὰ στερεῖνται; Τίς εἶνε ὁ πλεονέκτης; Ὅστις δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τὰ ἀποκετά. Τίς δὲ ὁ ἀποστερητής; Ὅταν ὅσα ἐδέχθης, διὰ τὰ διὰ θεοῦ ὡς Θεοῦ οἰκονομῶς, ταῦτα ἰδικά σου τὰ κἀμεις, καὶ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν σου τὰ προορίζεις; Ἡ λαποδότης μὲν θὰ ὀνομασθῆ ὅστις ἀπογυμνῶναι τὸν ἐνδεομένον, ὁ δὲ μὴ ἐνδῶν τὸν γυμνόν, ἐνῶ ἡμπορεῖ νὰ κἀμνη τοῦτο, εἶνε ἄλλης ὀνομασίας ἄξιος; Τοῦ πεινῶντος εἶνε ὁ ἄρτος, τὸν ὅποιον σὺ κατέχεις τοῦ γυμνοῦ τὸ φάρμακον, τὸ ὅποιον σὺ εἰς τὰς ἀποθήκας σου φυλάσσεις τοῦ ἀνυποδήτου τὸ ὑπόδημα, τὸ ὅποιον πλησίον σου φθείρεται τοῦ ἔχοντος ἀνάγκην τὸ χρέμα, τὸ ὅποιον σὺ ζηλοτύπως φυλάττεις. Ὡστε πόθους ἄδικεῖς, ὅσοι εἶνε ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὅποιους νὰ δίδης ἰδύνασον.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΝΟΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΥ

Ἐπειδὴ φίλοι τινὲς μὲ ἠρώτησαν ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς διαφύρου τῆς «Αναπλάσεως» τῆς 15ης λήγοντος μηνός, τί ἀκριβῶς ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐν Πύργῳ σοσιαλιστικὴν ἐφημερίδα «Νέον Φῶς», διὰ τὰ γράψῃ κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ τί ἐγράφη ὑπ' αὐτῆς, ἀπαντῶ ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἰσπέραν τῆς τελευταίας εἰς Πύργον μεταβίσεώς μου, δὲ τὸ εἶναι Σάββατον, ἠρμήνευσαν τὸν Ἀπόστολον τῆς αὔριον Κυριακῆς, 4ης Ἀπριλίου. Ἐπειδὴ δὲ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς ἀναφέρεται ὅτι ὁ Χριστὸς παραγγέλλον ἀρχιερεῖς μελλόντων ἀγαθῶν, ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ βήματος τοῦτου ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ εἶπω ὅτι ἄδικως καὶ ματαιῶς ἐκμεταλλεύονται χωρὶς τοιζῦτα τοῦ Εὐαγγελίου οἱ ἄπιστοι, καθὼς καὶ οἱ σοσιαλισταὶ τῆς σήμερον, οἵτινες δυστυχῶς κατὰ κανόνα, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, εἶνε ἄθεοι, διὰ τὰ διαβάλλον καὶ χλευάζουσιν τὸν χριστιανισμὸν, ὅτι δὴθεν ἀντιπαρέρχεται τὰς οικονομικὰς ἀνάγκας καὶ τὰ καθημερινὰ συμφέροντα τῆς ἐπιγείου ζωῆς, καὶ ὅτι θέτει τὸν προορισμὸν τοῦ ἐκτὸς τῆς κοινωνικῆς διαπάλης, ἀδιαφορῶν διὰ τὰς στερήσεις καὶ τὰς ἀθλιότητας τῶν ἐν τῷ κόσμῳ δυστυχῶν. Καὶ ἀπέδειξα κατόπιν δι' αὐτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ διὰ γεγονότων ἱστορικῶν ὅτι ὁ χριστιανισμὸς εἶνε καὶ ἡ τελεσφορωτάτη δύναμις πρὸς ἐναρμόνιον φύθμισιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ δημιουργίαν κοινωνικοῦ καθεστῶτος ἀποκλείοντος τὴν ἐνδειαν, ἰσχυρίσθη δὲ ὅτι οἱ σοσιαλισταὶ, οἱ μαχόμενοι, ὡς λέγουσιν, ὑπὲρ τοῦ ἔργου καὶ τῆς βιοτικῆς ἀνάσσεως τοῦ πλῆθους, ἀλλὰ καὶ καταπολεμοῦντες τὸν χριστιανισμὸν, δὲν κἀμνον τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ παρατείνουσιν καὶ αὐτοὶ τὰς λαϊκὰς ἀθλιότητας. Ταῦτα λεχθέντα κατὰ καθήκον πλήρους διαφωτίσεως ἐνὸς βητοῦ τοῦ Παύλου, διηρέθησαν τὸν συντάκτην τῆς ἐν Πύργῳ ἐκδιδεμένης ἑβδομαδιαίας σοσιαλιστικῆς ἐφημερίδος «Νέον Φῶς», τὴν δ' ἐποῦσαν ἐδημοσίευσεν παράρτημα, διὰ διὰ τοῦ ὅποιου μ' ἔφεξε α') διότι πιστεύω ὅτι ἐν τῷ μὲ στήριγμ τῆς θείας εὐχαριστίας ὁ ἄρτος ἀληθῶς γίνεται σῶμα, καὶ ὁ οἶνος ἀληθῶς γίνεται αἷμα· β') διότι δέχομαι ὅτι ἡ ἀμαρτία τοῦ Ἀδάμ ἠδύνατο νὰ ἐπιτρέσῃ τὴν ἰπέναντι τοῦ Θεοῦ θέσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· γ') διότι πιστεύω ὅτι ἡ θυσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐγένετο καὶ πρὸς ἐξίλασιν τῆς

θείας δικαιοσύνης καὶ συνδιλλογῆν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν. Αὐτὸ κατὰ τὸν συντάκτην τοῦ «Νέου Φωτός» εἶνε ἰδέαι τοῦ ὄχλου, τὰς ὁποίας θὰ κατεπολέμουν ἐν ἐν ἡμῶν δειλός. Ἄλλ' ἐγώ, ὅστις ἀδιαφορῶ διὰ τὰ ἐκχυθέντα αἵματά του, ὅπως δὲν ἐγαργαλίσθην διὰ τὰ προηγούμενα πρὸς με θυμιάματά του, τὸν ἀφίνω νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς προυσκωμένης ἀμαθείας· μ' ἀρέσει δὲ καὶ ὑπερηφανεῖσθαι διότι ἀνήκω εἰς ὄχλον, τοῦ ὁποίου ἡγέτης εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ εἰς τὰς τάξεις τοῦ ὁποίου ἐτάχθησαν Πέτρος καὶ Παῦλος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἰουστῖνοι καὶ Ἀθηνάγοροι καὶ Ἀθηνάσιοι καὶ Βασίλειοι καὶ Γρηγόριοι καὶ Χρυσόστομοι καὶ πάντες οἱ μεγάλοι πρόμαχοι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ οἱ περίδοξοι ἀγωνισταὶ πρὸς ἀπολύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ πραγματοποιήσιν τῆς ἐπὶ τῆς γῆς βασιλείας τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης διὰ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

Μιχ. Γ. Γαλανός

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἦς Χριστιανὸς ὡς πρῶτον καὶ κύριον βιβλίον πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὴν Καινὴν Διαθήκην, δηλαδὴ τὴν Ἱεράν τοῦ Χριστιανισμοῦ Βίβλον τὴν περιέχουσαν τὰ 4 Εὐαγγέλια, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς Ἐπιστολάς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ εὐρίσκονται τὰ ἀναγνωστέα κατὰ Κυριακὴν Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγέλια.

Κυριακὴ 2 Μαΐου

Ὁ Ἀπόστολος Πράξεων 5' 1-7.
τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκ. 16' 43-17' 8

Κυριακὴ 9 Μαΐου

Ὁ Ἀπόστολος Πράξεων 8' 32-42.
τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάν. 8' 1-15.

ΟΙ ΔΙΔΑΧΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς Ἀναπλάσεως, κατὰ τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον 8-9 μ. μ.

Κυριακῆ 2 Μαΐου [8 1)2 - 9 1)2] Ἥλιας Λιακόπουλος.
Τετάρτη 5 » Κωνστ. Διαλησημάς.
Σάββατον 8 » Μιχ. Γαλανός.

Ἐν τῷ ναῶ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης 4-5 μ. μ.

Κυριακῆ 2 Μαΐου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.
Ἐν τῇ Λαϊκῇ Σχολῇ Οἰκονομίας 8-9
(παρὰ τὸν Σταθμὸν Μακρυγιάννη)

Πέμπτη 6 Μαΐου Ἀρχιμ. Πανάρ. Δουληγέρης.
Σάββατον 8 » Κωνστ. Α. Διαλησημάς.

Ἐν ταῖς Φυλακαῖς Παλαιοῦ Στρατιῶνος Τμήμα καταδικῶν.

Τρίτη 4 Μαΐου 4-5 μ. μ. Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.
Ἐν ταῖς αὐταῖς — Τμήμα ὑποδικῶν.

Παρασκευῆ 7 Μαΐου 4-5 μ. μ. Ἀρχιμ. Πανάρ. Δουληγέρης.
Ἐν ταῖς φυλακαῖς Συγγροῦ 3-4 μ. μ.

Παρασκευῆ 7 Μαΐου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.
Ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὀρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιῇ
Κυριακῆ 2 Μαΐου 4-5 μ. μ. Πανάρατος Δουληγέρης.
Πέμπτη 6 » 8-9 Ἀρχιμ. Τιμ. Ἀναστασίου.
Σάββατον 8 » 8-9 Δ. Παπαδόπουλος.

Τίμοσις ΑΡ. Ζ. ΔΙΑΛΗΣΜΑ ΚΑΙ Κ. ΣΑΡΑΝΤΙΝΟΥ